

Arrest

nr. 312 669 van 9 september 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 14 augustus 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, loco advocaat J. RICHIR, die verschijnt voor de verzoekende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp [S.] gelegen in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging niet naar school. Uw vader had een voedingswinkel in het dorp sinds uw kindertijd.

Op een dag kwamen de taliban naar de winkel van uw vader en verstopten daar hun wapens. Nadat ze terug weg waren, bracht uw vader uit angst de overheid in het provinciale centrum op de hoogte over deze wapens. Diezelfde avond kwam de overheid naar de winkel, namen de wapens in beslag en ze namen uw vader mee naar het centrum. Uw vader zat twee dagen vast bij de overheid en werd daarna terug vrijgelaten. De volgende dag begon hij terug te werken in zijn winkel. Ongeveer een week later werd uw vader op de weg

van de moskee naar uw huis neergestoken door de taliban. De ochtend nadien kwamen leden van de overheid vragen wat er was gebeurd met uw vader maar ze lieten het hier verder bij.

Ongeveer twee weken na de moord op uw vader kwamen de taliban bij u thuis op bezoek. Uw moeder opende de deur en de taliban kwamen binnen. Ze doorzochten de twee kamers op zoek naar u, maar u wist zich te verstoppen in de badkamer met een deken waardoor ze u niet konden vinden. De taliban zeiden tegen uw moeder dat als ze u zouden vinden, ze u mee zouden nemen of zouden vermoorden. Diezelfde nacht nog belden jullie naar jullie oom langs moederszijde en vertelden hem alles. Hij kwam de volgende ochtend naar jullie en nam u mee naar Jalalabad, waar een smokkelaar u verder het land uit hielp.

U verliet in augustus 2020 Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië en Duitsland naar België. U kwam op 14 juli 2021 aan in België en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek bezorgde u geen documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 geboren te zijn op 5 september 2005 (Zie Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen op 26 juli 2021, werd uw leeftijd echter vastgesteld op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar en uw geboortedatum werd bepaald op 1 januari 2002. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens achttien jaar oud was op het moment waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd op 26 juli 2021 en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België op 14 juli 2021 niet langer minderjarig was. U tekende beroep aan bij de Raad van State tegen deze beslissing op 1 oktober 2021. Op 10 december 2021 volgt opnieuw het besluit dat u ouder dan achttien jaar bent. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 13 december 2022 hoe oud u op dat moment bent, stelt u hier twintig jaar verklaard te zijn maar vraagt u of u de leeftijd van hier of die van in Afghanistan moet geven. Gevraagd of u het dan niet eens bent met de leeftijd van twintig jaar die u hier werd gegeven, verklaart u daar geen probleem mee te hebben maar houdt u zelf toch vol geboren te zijn in het jaar 1384 (omgezet naar de Westerse kalender 2005 of 2006). U beweert met andere woorden nog steeds minderjarig te zijn op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 13 december 2022, bijna anderhalf jaar na het daadwerkelijke leeftijdsonderzoek waar u reeds ouder dan achttien jaar werd verklaard en ondanks het feit dat het leeftijdsonderzoek bevestigd werd. U baseert zich hiervoor op hetgeen uw moeder u zou gezegd hebben en uw taskara (Verklaring DVZ, punt 4 en CGVS, p. 4). Uw taskara kan u evenwel niet bezorgen daar deze onderweg in Turkije zou zijn afgenomen door dieven en een kopie of foto van uw taskara heeft u niet in uw bezit (CGVS, p. 4). Dat u een andere leeftijd blijft volhouden terwijl uw geboortjaar op basis van de test der mate aangepast werd van 5 september 2005 naar 1 januari 2002, is toch wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofdte geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Roemenië en Duitsland, respectievelijk op 20 april 2021 en 5 juli 2021, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien gaf u in Roemenië een andere leeftijd op dan in België, zo verklaarde u daar geboren te zijn op 1 februari 2004 (EURODAC Search Result, Brief van Dublin Unit Roemenië dd. 23/08/2021 in het administratief dossier). Evenwel gevraagd of u eerder in een ander land asiel aanvraag, ontkent u boudweg elders asiel te hebben aangevraagd. U beweert u enkel gedwongen vingerafdrukken te hebben gegeven in Roemenië. Opnieuw gevraagd of u dan geen verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië, blijft u volhouden enkel uw vingerafdrukken af te hebben gelegd en erna naar een opvangcentrum te zijn verwezen,

waar u geprobeerd heeft om weg te gaan en wat uiteindelijk gelukt is. Gevraagd waarom u daar weg wilde gaan, haalt u aan dat in er in Roemenië geen leven was, dat een persoon daar nog geen half uur overleeft en dat u daar zelf wel twee maanden verbleven heeft (Verklaring DVZ, punt 24 en punt 33; CGVS, p. 18). Nadat u in Roemenië met de noorderzon vertrokken was, heeft u nog door "verschillende onbekende landen" gereisd vooraleer u in Duitsland nog voet aan de grond zette (Verklaring DVZ, punt 37). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde enkel naar België komen omdat jullie in België gerespecteerd worden door de regering en de bevolking (Verklaring DVZ, punt 33). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft zowel in Roemenië als in Duitsland en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over de taliban die wapens verstopten in de voedingswinkel van uw vader. Ten eerste kan u zo goed als geen informatie geven over de taliban in uw dorp. U verklaart dat uw dorp onder controle van de overheid stond en dat de taliban niet in uw dorp maar wel aan de achterkant van de bergen verbleven. Op welke plaats precies, weet u niet te zeggen. De taliban kwamen naar uw dorp maar deden dit niet openlijk en niet vaak. Gevraagd wat u met "niet vaak" bedoelt, antwoordt u defensief dat u er niet op stond te kijken wanneer ze langskwamen. Wie die taliban waren die langskwamen in het dorp, kan u ook niet zeggen, u kende hen niet en hoorde enkel andere dorpingen soms over hen praten. Gevraagd wat deze dorpingen dan zeiden over de taliban, haalt u aan dat ze niets anders vertelden dan dat ze naar het dorp waren gekomen. Wat ze in het dorp precies kwamen doen, weet u niet. U reageert kortaf dat u zich niet bemoeide met wat ze daar deden. Voorts heeft u geen weet over slechte dingen die de taliban deden in uw dorp als ze langskwamen. Over incidenten tussen de overheid en de taliban in uw dorp of in de buurt van uw dorp en over bekende figuren binnen de taliban heeft u tevens nooit iets gehoord (CGVS, p. 6-7).

Ook op de vraag waarom de taliban hun wapens in de winkel van uw vader legden, moet u het antwoord schuldig blijven. Uw vader zou jullie niet gezegd hebben wat de reden hiervoor was maar zelf denkt u dat ze de wapens daar neerlegden om ze later terug op te halen. Dit zijn echter louter hypothesen van uw kant en u geeft toe zelf niet op de hoogte te zijn hierover. Gevraagd wat de taliban dan van plan waren met deze wapens, antwoordt u opnieuw dat u het niet weet. U zou ook aan niemand gevraagd hebben waarom de taliban deze wapens bij de winkel van uw vader verstopten (CGVS, p. 11-12). Op welk tijdstip van de dag de taliban deze wapens neerlegden in de winkel, kan u voorts niet zeggen. Enkel dat nadat de taliban terug vertrokken zouden zijn uit de winkel, uw vader naar het provinciale centrum zou gegaan zijn om de overheid in te lichten en diezelfde avond zou de overheid de wapens en uw vader zijn komen ophalen (CGVS, p. 12-13). Dat de taliban op een dag gewapend en openlijk naar uw dorp zouden komen om wapens te verstopen in de winkel van uw vader, terwijl ze daarvoor nooit openlijk naar uw dorp kwamen, laat staan dat ze ooit eerder wapens kwamen verstopen in uw dorp, is niet geloofwaardig (CGVS, p. 12). Temeer u poneerde dat uw dorp onder controle van de overheid lag. Waarom de taliban trouwens ineens naar de voedingswinkel van uw vader kwamen, terwijl ze voordien nooit eerder naar zijn winkel kwamen en uw vader deze winkel al sinds heel lang had, is niet duidelijk (CGVS, p. 8 en 11).

Bovendien is het hoogst eigenaardig dat uw vader na twee dagen in het provinciale centrum van Mehterlam bij de overheid vast te hebben gezeten, wordt vrijgelaten en de volgende dag opnieuw zou beginnen werken zijn in zijn voedingswinkel. Gevraagd waarom hij meteen terug begon te werken in zijn winkel en of hij dan niet bang was dat de taliban opnieuw zouden langskomen, komt u met een algemene doodoener aanzetten dat hij alleen schrik kon hebben van god en Afghanen geen schrik hebben. U claimt dat hij verder moest doen met zijn winkel om de familie te kunnen onderhouden. Echter, dat uw vader uit angst aan de overheid zou zijn gaan doorvertellen over de wapens van de taliban in zijn winkel, deze wapens vervolgens in beslag zouden genomen zijn en hij daarna gewoon zijn winkel terug zou openen, is een gedrag dat niet in overeenstemming valt te brengen met zijn voorgehouden vrees voor de taliban. Gevraagd of de taliban daarna nog naar zijn winkel zijn gekomen, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven. (CGVS, p. 13-14).

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over de taliban die bij uw huis langskwamen op zoek naar u. Waar u bij DVZ verklaarde dat de taliban ongeveer tien dagen na de moord op uw vader naar uw huis zijn gekomen, claimt u bij het CGVS dat twee weken na de begrafenis van uw vader de taliban bij uw thuis op bezoek kwamen (Vragenlijst, punt 5 en CGVS, p. 10 en 15). Gevraagd waarom u bij

DVZ tien dagen zei, poogt u als excuus aan te voeren dat u “ongeveer” heeft gezegd en dat u toen tandpijn had (CGVS, p. 15). Dat u evenwel bij DVZ tien dagen vermeldde en dit later bij het CGVS ineens afrondt naar twee weken, geeft te denken. Waarom de taliban u voorts nodig hadden, kan u niet zeggen. Ze zouden voor u gekomen zijn omdat u de oudste zoon van uw vader was, ze wilden u hebben om voor iets te gebruiken of om u te vermoorden. Gevraagd voor welk van de twee doeleinden het dan was, herhaalt u vaagweg dat ze u nodig hadden en u mee zouden nemen om te gebruiken of te doden, maar dat ze sowieso iets van plan waren met u (CGVS, p. 15). Opnieuw kan u met andere woorden geen valabele verklaring bieden.

Toen de taliban naar jullie huis kwamen, zou uw moeder de deur geopend hebben en uw jongere broer zou u op dat moment gezegd hebben dat de taliban daar waren. Vervolgens zou u een deken genomen hebben en zich verstopt hebben in de badkamer (CGVS, p. 16). Opnieuw weet u niets te vertellen over deze taliban. Wie van de taliban het waren en of het dezelfde personen waren als degenen die de wapens in de winkel van uw vader hadden geplaatst, weet u niet. Gevraagd hoe u op dat moment wist dat de taliban u wilden hebben en dat u zich moest verstoppen, herhaalt u opnieuw dat uw jongere broer over de taliban tegen u verteld zou hebben en u in paniek raakte en zich verstopte in de badkamer. De taliban zouden op dat moment aan uw moeder naar u gevraagd hebben en uw moeder zou hen gezegd hebben dat u niet thuis was. Waar u bij DVZ verklaarde dat uw moeder u verstopt had, spreekt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS enkel nog over uw jongere broer die u deze informatie gaf waardoor u zich kon verstoppen. Gevraagd wat u bij DVZ bedoelde met uw moeder die u verstopte, tracht u zich te verschonen door te stellen dat het toch dezelfde zaken zijn, uw moeder zou hen gezegd hebben dat u niet thuis was en dus heeft zij u ook verstopt (CGVS, p. 16). U probeert op die manier beide versies te verzoenen en past uw verklaringen aan, maar deze poging tot verweer kan niet overtuigen. De taliban zouden de kamers doorzocht hebben maar zouden de badkamer hierbij overgeslagen hebben. De reden die u aanvoert, namelijk dat het niet uw tijd was om te sterven en dat ze daarom niet naar daar zijn gekomen om u te zoeken, laat opnieuw te wensen over. Dat u voorts poneert dat uw moeder hen verschillende keren gezegd had dat u niet thuis was maar de taliban haar niet geloofden en het huis doorzochten maar hierbij de badkamer vergaten, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 16-17).

Wat betreft uw bewering dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor een eventuele rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er voorts op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er gebruik werd gemaakt van dergelijke praktijken door de taliban. Over jongens die reeds eerder zouden zijn meegenomen door de taliban, heeft u tevens geen enkele informatie (CGVS, p. 16).

Tot slot bent u tegenstrijdig over het tijdstip waarop u het land verlaten zou hebben. Waar u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS eerst verklaart dat u ongeveer één maand na de dood van uw vader bent vertrokken, claimt u later dat u twee weken na zijn dood het land heeft verlaten (CGVS, p. 9 en 11). Geconfronteerd met uw eerdere tegenstrijdige beweringen, voert u aan dat u “ongeveer” heeft gezegd en dat u niet een volledige maand bedoelde. Ter bevestiging gevraagd of het dan na twee weken of na ongeveer een maand was dat uw het land verliet, geeft u te kennen dat u het zich niet goed kan herinneren en het bijgevolg niet weet (CGVS, p. 11).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. U legt geen enkel document neer ter staving van uw identiteit of vluchtmotieven maar beroept zich louter op uw verklaringen die, zoals supra uiteengezet, niet overtuigend zijn. Het bewijs van identiteit is overigens een essentieel element in iedere procedure en de verzoeker om internationale bescherming moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelerand die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 14 augustus 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1.A.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “*de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur*”, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het hoorrecht.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Aangezien verzoeker niet minderjarig is en geen kinderen heeft kan hij niet nuttig verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en kan geen schending van deze bepaling worden aangenomen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 15 september 2021 en op 13 december 2022 werd gehoord, zodat geen miskenning van het hoorrecht kan worden vastgesteld.

Nu verzoeker zich in het kader van zijn beroep bij de Raad, die met volheid van rechtsmacht oordeelt, heeft kunnen verweren tegen eventuele tegenstrijdigheden in zijn relaas die door verweerder werden vastgesteld, blijkt ook niet dat hij nog een belang heeft bij het aanvoeren van een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.192).

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad tevens dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Verzoeker stelt verder in wezen dat verweerder niet op grond van een correcte feitenvinding of niet op redelijke wijze tot het besluit kwam dat hem geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, op 14 juli 2021, verklaarde net geen zestien jaar oud, en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 26 juli 2021 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker, op dat ogenblik *“een leeftijd [had] van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is”*. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om incorrecte verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om de andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit. Verzoekers uiteenzetting dat in Afghanistan vaak taskara's worden afgegeven waarin een leeftijd wordt vermeld op basis van loutere verklaringen en dat veel Afghanen veronderstellen dat de leeftijd die hun ouders hen meedeelden correct is leidt niet tot een ander besluit. Verzoeker, die trouwens geen taskara heeft aangebracht, kan, gelet op het feit dat hij, bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, voorhiel vijftien jaar te zijn en uit de bottest bleek dat hij ouder dan negentien jaar was, niet worden gevolgd in zijn standpunt dat geen noemenswaardig verschil in leeftijd werd vastgesteld en er dus geen reden is om te concluderen dat hij bewust zijn ware leeftijd niet meedeelde. Het feit dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker in Roemenië, bij de indiening van een verzoek om internationale bescherming in dat land, nog een andere leeftijd opgaf dan in België vormt daarenboven een bevestiging van het feit dat hij moedwillig verwarring zaait omtrent zijn leeftijd.

Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens een gehoor bij de Dienst Voogdij, op 13 juli 2021, stelde vanuit Frankrijk naar België te zijn gekomen en dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op 15 september 2021, verklaarde dat hij verscheidene landen, waaronder tal van Europese lidstaten (Griekenland, Roemenië en Duitsland), doorkruiste alvorens in het Rijk te arriveren. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan. Zijn betoog dat veel vreemdelingen geen verzoek om internationale bescherming indienen in een land met een “*slechte reputatie*” op het vlak van onthaal en bescherming, gaat voorbij aan het feit dat niet blijkt dat Roemenië, Duitsland of Frankrijk tekortkomen aan hun Europese verplichtingen inzake opvang of bescherming en dat er geen elementen worden aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze landen een “*slechte reputatie*” hebben. Tevens moet worden aangegeven dat verzoeker in Roemenië een verzoek om internationale bescherming indiende. Het is dus niet zo dat enige “*reputatie*” die dit land zou hebben hem ertoe bracht om dit niet te doen. Hij verklaarde bovendien in dat land opvang te hebben gekregen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat hij er de mogelijkheid kreeg om een beroep in te stellen tegen de beslissing van 3 juni 2021 waarbij werd vastgesteld dat hij niet in aanmerking kwam voor een internationale beschermingsstatus. Verzoekers bewering dat hij in Roemenië en in Duitsland geen verzoek om internationale bescherming indiende is in strijd met de aan de Raad voorgelegde bewijsstukken en vormt nogmaals een aanduiding dat hij er niet voor terugschrikt om de waarheid niet te vertellen en de autoriteiten te proberen te misleiden.

Verzoeker hield bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming bij verweerder in wezen voor dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te lijden omdat zijn vader de toenmalige Afghaanse overheid in kennis stelde van het feit dat de taliban wapens in zijn winkel hadden verstopt.

De Raad constateert dat verzoeker, wiens verzoek om internationale bescherming in Roemenië reeds werd afgewezen en die er, zoals reeds werd vastgesteld, niet voor terugschrikt om leugens te vertellen, geen enkel stuk heeft aangebracht dat zou toelaten te oordelen dat zijn asielrelaas een correcte weergave van de realiteit is. Voorts benadrukt de Raad dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat de taliban wapens zouden achterlaten in een winkel van een persoon die hun gedachtengoed niet is genegen en waarbij zij het risico zouden lopen deze wapens te verliezen. Verzoekers uiteenzetting, waarbij hij een aantal veronderstellingen aanbrengt, poogt te verantwoorden waarom hij bepaalde informatie niet kan verstrekken en aangeeft van oordeel te zijn dat verweerder onterecht tegenstrijdigheden in zijn relaas ontwaarde laat hier niet anders over denken.

Door toe te lichten dat hij eigenlijk niet precies weet waarom de taliban achter hem aankomen en dat hij niet gedwongen werd gerekruteerd toont hij evenmin aan dat hij nood heeft aan een internationale beschermingsstatus. Verzoeker spreekt zichzelf, in zijn verzoekschrift, trouwens tegen, aangezien hij vervolgens beweert wel te weten waarom hij zou worden geviséerd. Hij stelt namelijk dat de taliban hem, als oudste zoon achtervolgen om er zeker van te zijn dat hij hun wetten zou volgen, nu werd vastgesteld dat zijn vader de voormalige overheid steunde. Deze bewering is echter gesteund op het volstrekt ongeloofwaardig relaas dat zijn vader werd gedood nadat hij de voormalige overheid in kennis stelde van door de taliban in zijn winkel achtergelaten wapens en laat dus niet toe te concluderen dat verzoeker enig gevaar loopt.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is kan op basis van dit relaas niet worden geoordeeld dat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus ook kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis in Afghanistan, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername door de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied. Hij benadrukt de zwaarwichtigheid van de voedselonzeekerheid en wijst erop dat dit probleem reeds lang bestaat. Verzoeker stelt dat het voedseltekort het gevolg is van droogte, politieke keuzes, geografische omstandigheden, de vernietiging van landbouwvoorzieningen, de stopzetting van internationale hulp, het bevriezen van de reserves bij de Afghaanse nationale bank en de houding van de taliban ten aanzien van vrouwen. Verzoeker houdt voor dat zijn verwanten in Afghanistan het moeilijk hebben, aangezien zijn vader is overleden. Voorts voorziet hij in een theoretisch betoog omtrent de toepasselijkheid van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de

Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder heeft onderzocht of de humanitaire situatie in Afghanistan tot gevolg kon hebben dat aan verzoeker een internationale beschermingsstatus diende te worden toegekend en verzoeker had tijdens het gehoor de mogelijkheid om elke inlichting die hij nuttig achtte mee te delen. Hij houdt dan ook onterecht voor dat onvoldoende aandacht werd besteed aan de socio-economische situatie in Afghanistan en hij maakt, door erop te wijzen dat zijn vader is overleden, niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen. Verzoeker heeft in dat land nog verwanten (cf. gehoorverslag dd. 13 december 2022, blz. 9) en er blijkt niet dat deze niet in zijn opvang kunnen voorzien of dat hij in Afghanistan, als gezonde jonge man, niet zelf voor zijn levensonderhoud kan instaan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die gericht waren tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er, bij gebrek aan informatie over de situatie in Afghanistan, slechts een standpunt kan worden ingenomen omtrent de veiligheidssituatie nadat een *“fact-finding mission”* werd ondernomen. Er blijkt immers voldoende informatie beschikbaar te zijn om de veiligheidssituatie in de verschillende regio's in Afghanistan actueel reeds te kunnen beoordelen. De citaten uit verslagen die minder recent zijn dan deze waarvan verweerder gebruik heeft gemaakt en de verwijzing naar een nota van het UNHCR van augustus 2021 en een arrest van de Raad uit 2019 leiden niet tot een andere conclusie.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont met zijn betoog tevens niet aan dat artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Hij verwijst weliswaar naar deze wetbepaling, maar toont geen schending ervan aan.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat verweerder de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 of 48/7 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geschonden.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK